

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

ZAGREB, 26. OŽUJKA 1950.

GOD. V.

BROJ 13

UČITELJEVA POŽRTVOVNOST

Suzbijaj strasti

Rimski povjesničar Livije (59. pr. Kr. — 17. p. Kr.) napisao je povijest Rima u 142 knjige. U jednoj od tih knjiga pripovijeda zanimljivu priču. On kaže, da je 362. godine prije Krista izbio jak potres. Uslijed toga potresa nastala je jedna provalija na rimskom trgu (forum). Navršali su mnogu zemlju, da je zatrpaju. Ali je nisu mogli nikako ispuniti ni zasuti. Onda se Rimljani obratili na božanstvo, da pitaju za savjet, što bi uradili. I prorokiste im je reklo, da će provalija nestati, ali se zato traži ljudska žrtva. Treba da se u nju stavljaju jedan čovjek i stvar će biti riješena.

Tada se javi neki Marko Kurcije, veoma hrabri mladić. Obuče sjajno ratno odijelo. Zajaši na ponosna konja. I s njime skoči u provaliju. I provalija se taj čas zatvori i nestane je.

Zidovi su tako smatrali pričom, što je taj Rimljanin pripovijedao. Ali se kod njih nešto takova zaista dogodilo. Ustao je naime Sin Božji. Svakako odjelo svoga veličanstva i saopružio se odijelom robova. I onda se bacio u jaz, provaliju, koja je tijekom vremena na svijetu nastala između odličnog i pristopitog čovjeka, siromaka i bogataša, gospodara i roba.

Ova razlika je bila tako velika i ovaj jaz tako ogroman, da se prije Krista nije našao čovjek, koji bi došao na tu misao, da to valja izravnati. Još manje je mogao iznaći sredstvo, kako da to uredi. A najmanje pak je mogao imati snage, da to provede mlrnim i veličanstvenim putem. To je mogao samo netko, tko je od Boga poslan. Koji je sam posjedovao ugled Božji. I taj ugled posvjedočio svojim životom, čudima i nedostižnom naukom. A to je bio Isus Krist.

On je nastupio božanskom samosvijesću i ugledom. Kao takav je odredio prava i dužnosti siromaka i bogataša. Povezao je jednim žvrtstvom vezom bogatog i siromašnog, visokog i niskog, učenog i neukog. Nitko ne smije da bude od drugog odlučan ili prema drugome ravnodušan. Svi treba da živu jedan za drugoga i jedan s drugim. Svi treba da budu jedna duša i jedno serce u vjeri, naći i ljubavi. Svi treba da budu jedna Božja obitelj.

Kao klasičan primjer za to navodi milosrdnog Samaritana. Samaritanci su neprijatelji Židovima. A gle! Samaritanci na svom putu iz Jerusalema u Jerihon nalazi čovjeka, koji su razbojnici opljačkali i na smrt izranili. On ne razmišlja. Odmah silazi za svoga kijevca. Poveže mu rane. Zalije ih uljem i vinom. Posadi ga na svoju magaricu i dovede u gostionicu. Pobrino se za

nj. Plati brigu iz svoga džepa. I ne miruje, dok ovaj ne ozdravi. (Lk. 10, 29-37). Tako treba da i mi pomognemo subrati, koja lijevo i desno leže na svom životnom putu umorni i nemoćni, izudarani oštrinom svoga životnoga udesa.

Za Krista ne vrijede ništa zvučne riječi o humanitetu, koje ništa ne koriste i ništa ne stoje. Za njega ne postoji dugo propitivanje, a siromak međutim pogiba. Pomogni odmah! Ne plaši se nikakove žrtve. Ustraj, dok se ne pojavi opet zdravi veseli život pred tobom. A tada odmah zahvali. Sve to treba činiti iz ljubavi prema bližnjemu.

Sam Sin Božji hoće da bude uzor i primjer za to. On reče: «Ovo je moje zapovijed, da se ljubite među sobom, kao što sam ja vas ljubio. Novu vam zapovijed dajem, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja ljubio vas, da se i vi ljubite među sobom» (Iv. 13, 34; 15, 12). To je glavna zapovijed Novoga Zavjeta. To je jezgra njegovih zapovijedi i nauke. To je temelj, na kom počiva sav Njegov zakon i otkupni rad i veza Njegovih učenika.

A ta je ljubav tako usvišena i velika, da je proteže sam na Sebe: «Zaista vam kažem, što ste kod učinili jednemu od ove moje najmanje brage, meni ste učinili» (Mt. 25, 40). Time je najnezatnija usluga oplemenjena i pobožanstvenjena. Gaziš li prava radnika, proletera, prezireš li siromaka i razbaštinenoga, bolesna i bijedna, o tada znaj, da si se sukobio s Veličanstvom Kristovim i

Njegovo prokletstvo na sebe izazva.

Ali i obratno. Ne poštiš li imućna i visokopoložena, prezireš Krista samoga. Ustajesh li proti zakonitoj vlasti, počinjash slični protti samomu Kristu.

Kraljevstvo Kristovo na zemlji jest kraljevstvo ljubavi i poniznosti. Onaj, koji je najveći i najuzvišeniji treba da se savršenom širokogrudnošću ljubavi snizi do najnižega. Da ljudi vide, da nema ništa većega ni božanstvenijega, nego kad jedan drugomu u ljubavi služiš. Zato među križanima ne smije biti onih, koji gospoduju i zapovijedaju, nego samo onih, koji služe i usluge prave jedan drugomu iz ljubavi. I ako si pozvan da upravljaš, onda upravljaš, a ne vladaš: «Kraljevi neznaočki zaslužuju ih (podanike) i koji imaju vlast nad njima nazivaju se milostivima. A vi nemojte tako: nego najveći među vama neka bude najmanji, i poglavar kao sluga» (Lk. 22, 25-26).

Odbaciti treba sebičnost, častohlepnost i vlastohlepnost. Ljubav neka izbrise prednosti i poravnava pogreške. Neka sve poveže. Neka ove uključi u jednu veliku obitelj, koje je Krist središte i životno središte. Ljubav je najvrhova červa: «Svako kraljevstvo razdijeljeno u sebi, opastiet će (propasti)» (Mt. 12, 25).

Tako je mogao govoriti i raditi samo Sin Božji. Onaj, koji ima vlast. Koji pozna sva sredstva i lijekove za ozdravljenje. On, koji je bio spreman, da se žrtvuje i spasava. Onaj, koji je božanski učitelj.

Kralju svih patnika

Kriste, nepopravni su ljudi, kao govore, da si Ti tako trpio, jer si čovjek — Bog. Oni ne znaju, da nikad na zemlji nije bilo veće patnje od Tvoje. Bože i Čovječe, Isuse Kriste! Oni ne znaju, da bi Ti lakše trpio, da si bio samo čovjek.

Trpio si kao Petar, kao Pavao, kao toliki drugi mučenici, koji nisu uparjeli vidjeti svoje muke.

A Ti si predvodio svaki udarac blicem svaki korak na Golgotu, svaku kapljicu krvi i znoj, svaku patnju i poniženje i konačno: okrutno raspljanje. Ti si vidio u duhu tolike bezbrojne duše, koje je pogazati plod Tvoje Golgote. Ti si to znao. I to je bila Tvoja najveća bol. Jer što nam može zadati većeg bola od spoznaje budućih i uzaludnih patnja za one, koje ljubimo?

Kriste, Ti, koji si trpio za sve nas,

koji si trpio najveće muke mjesto svih nas, Ti, koji si kralj svih patnika, milost i jakost svih mučenika, daj, da svi upoznamo neizmjeru veličnu Tvoju Kalvariju. Pa da Ti budemo zahvalni, što si Ti uzio na sebe brigu naše su-tranjilice, da možemo mi, slabi ljudi, nositi uvijek teret samo jednog dana. Kriste, daj, da se nikad ne tužimo na svoje nevolje, jer mi trpimo manje, nego što smo zaslužili. Ti si trpio mjesto svih nas, a sve što hoćes od nas, to je jedan dan.

Kriste, daj, da Ti budemo harni, što patimo manje nego smo zaslužili, i što nas onda, kad trpimo, jača Tvoja milost.

Kriste, daj, da svaki od nas nosi komadlje Tvojeja križa, stoput umanjen Tvojom ljubavlju. Pa da s Tobom nedostojni podijelimo slavu uskrsnuća.

jeti joj av. Pričast. Ona mu se lijepo zahvali i reče, da je dosta jake i zdrava te može doći u crkvu. Sljedeće nedjelje dođe u crkvu u najljepšem odijelu, jer je htjela da primi Gospodina u Njegovu vlastitoj kući. Jesmo li mi tako revni?!

»Izbavi me od mojih neprijatelja, Gospodine, nauči me vršiti volju Tvoju!»

Pa 142, 9, 10
Na Stepancima
domašnje sv. Mno

Tko želi da se preda pobožnom životu i teži za savršenšću, treba da se odupire svojim strastima, koje sa dišu protiv duhovnog života: Da bi postigao pobjedu nad njima, treba da se drži nekih prokušanih pravila.

Prvo pravilo glas: Uхвати se u koštac sa svojom glavnom pogreškom. O tom kaže veliki učitelj duhovnog života Kasijan: Borba protiv opasne mora početi tako, da pronađemo onu opasnu, kojoj smo najveće podvriženi, te protiv njoj uperimo sve sile, da je svladamo. Tako radi i vojskovođa, kad želi da neprijatelja pobijedi. Za počenje bitku na onoj točki, gdje misli, da je neprijatelj najjači i gdje će dati najveći otpor. Dobije li na toj točki bitku, lagano mu je svladati svu vojsku. Ako smo podjarmili glavnu strast, ne će nam biti teško da budemo gospodari i nad ostalim slabijim našim strastima.

Ovaj način borbe možemo da učinimo i od samog našeg zlog neprijatelja. Čujemo što kaže o tom sv. Grigor: Neprijatelj ljudskog roda ispuše slagne duše svakoga nas, da upozna, čime će nas najlakše domariti u pad. Mekane i kolebljive karaktere nastoji zavesti sjetinim radostima i lapraznim licjarijama, a one kod kojih opazil čvrst i odlučan značaj, počine na arđbu, oholost i osamu tvrdoću.

Promotirno dakle, koja strast ima nad nama najveću vlast i zgrađeno se s njom u koštac: jesto je nepodajmo, neodvojimo čine, koji joj su protivni, i lako radimo, dok je nam obojerno na te. Ne smijemo u toj borbi klonuti i dati se nositi od snage i žestote njezinih navala. Čvrsto pouzdanje u Boga i Njegova moćna pomoć donjet će nam pobjedu.

Drugo pravilo: lakorjenju jednu strast za drugom, a ne sve najedamput. Kasijan kaže: Kvd vidimo, da smo jednu strast umrtvili, radimo ponovno u svoje srce i tražimo, koja nas sada najviše muči, sa protiv njoj uperimo oružje svoga duha.

Neka strast je dovoljno umrtvljena, kad jedva ima snage, da našu volju skrši, te njene navale lako svladamo. Tko hoće da polje ispljivi od korova, treba da počne u jednom uglu i dale da ide polagano dalje. Tko bi htio sve svoje pogreške najedamput iskorjeniti, ne bi nikad postigao. U tom je naša snaga, kad nasdemo u borbi jedan protiv jednoga.

Na taj je način sv. Dorotej svog učenika Dostjeja doveo za kratko vrijeme do savršenstva, kako sam u njegov životopisu pripovijeda. Sveti je Dorotej brizno isplivao, koja ga mučila ima njegov učenik i gledao je, da jednu za drugom iskorjeni. Kad je opazio kod njega osobitu ljubav na pr. za neku knjigu, nož i slično, odmah mu je taj predmet odizao. Kad je učenik pokazao radost, što je valjano izvršio neko djelo, učitelj nije to djelo htio ni pogledati. Kad su redovite djela, kako Dostjejev kroz napreduje u krepostima, bill su začudeni i pitaji su ga, kako on to čini. On im odgovori: Ne činim ništa neobično. Sve moje nastojanje ide zatim, da umrtvim svoju neuredna nagruća i da upokorim svoju volju. Ovim unutarnjim zadovoljenjem samoga sebe dospje je Dostjeje u pet godina do takove svjetlosti, da ga je jedan pobožni monah iz smrti vidio u neoplovnoj alavi, a kojem se slava nekih strogih pokornika nije mogla ni usporediti.

MARIA LOPEZ VICUNA proglašena je blaženom tokom ceremonija, koje su se održale 26. veljače u Rimu. Rođena je 1847. u Novaru i za života osnovala je red kćerj Neoskrvnjenog Začeta.

POD KRIZEM PADA0 Isus pred Anom i Kajtom

Bilo je ljetno popodne godine 1944. Kazionskim dvorikom je prozračila šibenska povorka. Naprijed je jedan strašni medvjed, a iza njega, a iza njega je kukala i plakala samo jedna jedinica mlada žena sa sinčićem. Tuga je bila to veća, što se znalo, da je pokojnik bio nevinou oduđen i sada, kad je imao da sa koji dan izađe na slobodu, iscrpljen i slab je legao i umro. Dugo je trebalo, dok se ispostavi i pronađe pravu krivac, rodni brat, koji se dugo vješto branio i svi su znaci krivnje pali na pokojnika.

Gledali smo tu siromašnu, malobroju povorku od četiri osobe. Nostalgija je nevinoga kažnjavika na kažnjavnički odloz mjesnoga groblja. Slika imo, srce nam se sladio i tuga nas velika obuzela. Ta nevina je trpio i sada će ga položiti u strametani grob, gdje počivaju ubojice, provalnici, kradljivci... Zagaranito ležalo će u njegovu grobu, dok ga ne prenesu iz njega, gdje to kada moguće. Teški je to i preteški križ, kojega je on nosio i pod njim pao.

Teški su križ navali na ramena dočimje nevinoga čovjeka u onoj stvari zbog koje je oduđen. Ali mi nismo vidjeli ni znanca. A je još u njegovom životu pred čimje Božijima bilo krivo i rano, da je to Gospodin dopustio. Mi smo plakali. Ali kad bi on rekao: »Ja sam pravdom trpio. Zato ne plaćate nada mnom, nego plaćate i vi nad sobom i grijesima svojim.«

Tako je nevini Isus rekao Anama na svima kršćanom puta. On se u Gornjima gladiše kako izranjao, iskočavan, trajem okružen, iznemogao i slab jedva jedvice nosi križ i pod njegovim teretom pada. Rastuše se i rasplakale zbog toga veoma. I Evanđelisti je sabliježilo: »A sa Njim je bilo veliko mnoštvo naroda i žene koje su naricale i plakale sa Njim. I obavještili su plaćte sa anom, nego plaćte sa sobom i sa djecom svojom, jer kad ovašna rađe od zena drevta, što će biti, od suha?« (Lk 23, 27, 31).

To je rekao Isus i išao je dalje iznemogao i potepajući se i hramajući pod težinom križa. Sav je bio pokriven krvlju i blatom. Stupe su ga gurkale. Mnoštvo gramošilo svojim porugama. A On je bio tih i miran. Oduš u volju Očevu. Žene su ga gledale nevoljno i skrhanja. Vidjele su samo njegovu muku i trpljenje, krv i trnje, podražane haljine i blato. Zato su naricale. A nije ih ni palo na pamet, da se zarušile, zašto taj Nevini trpi i krvlju se znoj.

Zato im Isus reče: »Žene Jeruzalemske! Ne plaćte sa mnom, nego plaćte sa sobom i djecom svojom.« Treba da ideš i trkaš urok ovom trpljenju i poniženju. A to je grijeh. Sv. Pavao naime ljepo kaže: »Križ nas je okupnik od kletve zakona, poštavni sa nas kletva.« (Oval 3, 13). To znači, da je Križ kao sveto nevino jargje Božje uneo na se grijehne naše i prokletstvo, ali kao posljedni grijeh, da postanemo prosvjednici i blagoslovljeni.

Što bi dakle bilo od nas, koji smo miho drvo, grijehom osuđeno, koje ne donosi roda za nebo, nego sa prokletstvo? Ako namse On zeleno drvo toliko trpi, pod križem pada i umire, da nam donese plod okupljanja, onda je jasno, da je naš grijeh, naše prokletstvo strašno zlo, i da nije Njega bilo, što bi bilo od nas.

Da ne zaboravimo na to što i nama, us trpljenje i muku Kristovu dopušta Gospodin kao sjećanje na to što: sramote, poniženja, bolesti, slabosti, ispreripnosti, glad, teškoće u postu i razne nevolje u našem životu. Neka se vidi, iz trpljenja i Kristova i našega, da nema većega zla na svijetu, nego ih je grijeh, koji je uvreda samoga Božjega dostojanstva. Pa ako sve ovo trpljenje ne koristi da se popravimo, onda će Gospodin sa pravom reći na Sudnjem danu: »Kakle od mene prokleti.« (Mt 25, 41).

I otići će grijehnik, sa slonjanimi srcem. Sa srcem punim seltektivno mnogih nesuspjelih želja. Tih želja nije pravo ni poznavao. Nije ih dobro ni razumio. A nije im nikad ni udovoljio. Samo je sigurno smao, da su grijeh i uvreda Božja. Samo ih je zbog toga tako upamtio, da ih nije mogao zaboraviti. I zato će vidjeti i razumjeti, da je suc. Božji pravdan. Vidjet će, da je jedini Bog njegovo pravo svjetlo i istinita ljubav. Domoovina njegove duše. A sada je to zauvijek izgubio. A taj je gubitak strašan i vječan. Duh će biti nezajmerna praznina. Uzalud će ponovno; i ponovno vapiti za izgubljenim dobrom a pakao će na njegove trajne uzdahe odgovarati neprestano jekom: proklet, proklet, proklet!

Križ je toliko trpio. Teško je no-mo drvo križa i sramota njegovu, jer sa na lozn znaku razapajani; i smrću kažnjavah najteže zločince. Pod križem je pado. Padajući je još jače speko kojena i danjove. Trpavost križa je oslabio zašljoo u glavu. A rane sa pacuše i dublje razdirale čelo izranjano. Ma presveo Tihoš Ose se obilnje zahvataje krvavim snojem. A udi kusaše neprestano teške uvrede: kletve Sve te muke povodašle dotle, dok Ga nisu slomile smrću na Križu. Tako je to bilo sa zelenim drvetom, nevinim Kristom.

Što će onda biti sa drvetom grijehnika isusena, čovjekom nepopravljivim? Razumljivo je, da će on kao i Krist trpjeti na cijelom tijelu. Samo pre-kramo, nesvojevrijem; i zato uzalud. Njegove će oči nekada nezaintere i polnepe sa šim i opakim prisrčan i napašama, gledat temu i mrak, sraznih prizora i prikaza. Njegove će oči sluziti kletve i proklinjanje. Svi će udovi njegovi biti arsuati. Trstai će ih zina; i uderati stadić i led. Na sve strane okruživat će ih neugava vatra i dim, koji ne će nimalo ni zaboraviti, nijednoga grijeha: »Izdite od mene, prokleti, u oganj vječni, koji je pripravljen đavlu i anđelima njegovima.« (Mt. 25:41).

Grijehnik će uzalud tražiti prijete-lja, da na njegovu srce naslono svoju izmučenu glavu i čuje atješnu riječ. Križ je pado pod križem i uspio, dok nije kionuo za grijehnika na drvu Križa. Ali je On vidio u bliznoj budućnosti čomno uskrašće. Grijehnik je pod svojim križem pado, ali nije ustajao sa Kristom. Na zemlji ga je našla smrt. I ta smrt, kako veli čamti ljudviti iz Grunada, sa uvreda tek će čuvati posljedice zločinoga života i tako će zauvijek trpjeti. Zato uko je pao pod svojim križem, samo u Kristom ustane na bolji život, ali već u vrijeme zemaljskoga života.

Najstariji tekst Starog Zavjeta pred obožavcima. Kako je poznato, g. 1947. u Palestini na obali Mrtvog Mora našao je jedan pastir: ovača prastare sveštice Starog Zakona. Tri od njih su bili sačuvani te sadržavaju sa sebe Trinaest knjige četvrti sveštice imo sa de barvrdičke sveštice u USA. Taj de barvrdičke sigetari Rad oko razvijanje ovog sveštice boš je u toku i trajaš te oko pola godine. Američki učenjaci tvrde, da su našli nativ, kako će razviti sveštice tako, da se ne otešiti. Kako oni javljaju ovaj sveštice je najmanje 2000 godina star i vjerovalno sadržava knjige Lameha, Noemova os. Nje isključuju, da sveštice sadržava neke podatke o Noemu, koji je sadašnjih tekstova nisu još poznati.

HODOČASCE U SVETU ZEMLJU — Prigodom ustoličenja novog Jerusa lmskog patrijarha iz Rima je počlo hodočašće u Svetu Zemlju. Hodočašće je trajalo od 17 do 23 veljače. Hodočašnici su između ostaloga prisustvovali i svečanostima ustoličenja patrijarha i bili su od njega primljeni u audijenciju. Zanimljivo je napomenuti, da je hodočašće putovalo iz Rima u Sv. Zemlju i natrag zapoklovom.

za Getsemanoga vris povelu su vejnje i sluge Isusa u Jeruzalemu na sud. Istraga će se voditi otkle noč na Veliki četvrtak i na Veliki Petak ujutro, dok Isus ne bude osuđen na smrt.

Naprijed dovedu Isusa ka velikom svešteniku Anu. On Ga pitao za učenje i nauku. Isus mu odgovorio: »Vi sam govorio javno svjetla, ja sam ovašna učio u sinagogi i hramu, gdje se svi židovi skupljaju, i ništa sam govorio tajno. Što mene plaši? Pitaj one, koji su slušali što sam ja govorio!« Dok je Isus ovo govorio, jedan od sluga, da se dočvori svomja gospodaru, udari Isusa po licu govoreći: »Tako li odgovaraj velikom svešteniku?« Isus mu odgovori: »Ako sam rekao zlo, dokazi da je zlo, ako ih pravo, zašto me bješt?« (Iv. 18, 20—22).

Ana je počeo povosnoga Isusa velikom svešteniku Kajfu, gdje se sakupilo veliko vijeće. Nastupaj još mnogi laični svjedoci, ali nima moglo biti ni dvojice, koji bi se slagali u svojim izjavama. Tada ustade veliki sveštenik Kajfa i reče: »Zar ništa ne odgovaraš što ova tebe svjedoče? Sveto jerno bit: »A Isus je šutio.« Šutio je, jer bi bilo uzalud, da se je branio, kad je sad već uau prijed zaključio, da mora umrijeti. Sutradno je Isus osudio njihovo nezobljivo izranje suda. Najzad Ga upita Kajfa: »Zaklinjem te živim Bogom, da nam kažeš, jes li ti Krist, Sin Božji. Reci mu Isus: Ti kažeš— to znači: jesam. Isus je naravni Sin Božji, s Ocem i Duhom Svetim ima jednu te istu narav. Rekao je, dakle, Isus čistu istinu. Na Isusov odgovor razdere od žalosti Kajfa svoje haljine govoreći: »Proklet je Boga; što nam tražaju više svjedoci. Evo sad ste čuli, kako grdi Boga. Što

mlaštete?« A veliko vijeće odgovori: »Zašljudo je smrti.«

Sada povedu sluge Isusa u predvorje. Tu su mu se rugali, pivaljali usta u lice, udarali Ga šakama, bibalji, ali i svakojako drugim uvredama poniživali. Zastri su Mu lice, pok sa Ga udarali i platali: »Proceji nam, Kriste, uko je, koji te je udario?« (Mt. 26, 67—67).

Udarac, kojim je droviti sluga udario Isusa po licu, nas bilo toliko, kao da smo ga mi sami doživjeli. I pravo je tako, da sahuštujemo sa Isusom u bolima; i poniženjima Njegovim. Sve, što vjrdica i postojne oca, treba da vjrdica i postojanje dobro dijete. Što sramoti učitelja to ocašna kao sramotu i čestit učenic. Što sramoti slugu nastit, to sramoti i plerionika kletva. Šta nima svitrenice Isusovi jedini, koji su se ružno ponijeli prtra Isusu. I kašljše se u povijesti to događa. Pa i među namim kršćanima. Razna krivovjerja, rasli, rasadori, znanjaje i slabosti među kršćanima—zar to ne boli Krista jednako, kao kad su Ga Židovi šušljali i u lice Mu pljavali? Zar protiv Isusa, bogomanske kletve, nečovredni život i savno drugo kletve Božje sa zakona, nima jednako poniženje za Isusa i Njegov ugled kao i Židovske čušre i šake, koje su padale po Isusovu tijelu?

Istom putom, kojim je išao Isus ide kroz čitavu povijest i Njegova saaljednika Crkva.

U BEIRUTU izdali su zajedničku koriznenu poslanicu o Svetoj Godini četiri tamošnja katolička nadležnika, od kojih je jedan maronitski, drugi armenoski, treći sineski, a četvrti melchitki obreda.

ŽRTVA

Dečci su se razili svojim kućama, i Ivo išde van, da se malo počine vrtom. Divna je zvezdana noć. Tišina i mir, samo vjetar lagano šumi među krošnjama viškibablanova.

Ivo bado poguše glave i očima aspram u zemlju. Ne može gledati u zvijezde. To mu se već više puta dogodilo, i to uvijek onda, kad je u dušicu malo uznemirna, i kad mu je savijest štogad prohodavala.

Pa što mu je večeras, što mu se dogodilo? — Uzbuđen je, nemiran, bori se sam sa sobom. Sjeh se, kako je nekada bio vedar, pun poleta i znanja, oduševljen za svoje velike ideale i svoje divno zvanje. Želio je postati sveštenikom i pod praznicima doklazio se k njemu dečki i mladići, i on im je pričao. Bita je to za njih zabava, ali on je polagano i neprimjetno nastojao da ta mlada sra i duše što više uzdigne i oplemeni, da ih uputi na dobro. Bio je njihov vođa i apostol.

A sada? Sada se obnove njegove duše smračilo, sunce njegovih ideala je potamnilo. Rad sa dečkima ga gotovo i ne zanima. Priča im dočuš i dalje, jer bilo bi nezgodno, da sad nadekno prekne, ali te nije ni pažljika kad se oduševljenjem kao prije. I na druge svoje poslove i dužnosti sad mnogo manje misli. Molitva mu više ne ide tako od srca kao prije. Sve je to zbog jednog para crnih, dubokih i nevoljnih očiju, u kojima se utopio Ivin pogled. Da, Ivo si mora priznati; zaljubljen je. Doduše nije to ništa čudno za mladića njegovih godina. To je poves naravna pojava. Ali Ivo je svijestan, da ga Božji glas u dubini duše zove na nešto drugo, nešto daleko veće i uzvišenije, nešto, s čime se ovo ne može složiti.

Sjeh se on je u crkvi ministrirao, bio je župnik za rekvierna obavljanje blagoslov nad odrom, on je uvijek nosio kadioncu. A na drugoj strani kraj stupa klebala je ona. Gotovo svaki dan dozajala je na Misu i klebala uvijek na istom mjestu. Isprva je nije ni zapazio, no kad mu je jednom oči zapelo za nju, nije više mogao isjetirati iz mašte njegova slika; nještajstani stas, crna koža, ljepo sjajno lice, ponešto bijelo lice, a nipošto oči, crne, duboke, a tako miho i blage očima. Inače preko dana obično je nije vi-

deo, jer je bila iz drugog kraja sela. A kad je koje jutro slučajno rije bilo sa Misu, osjećao je, da mu nešto značka. A u podjajku, kad je bila propovjed, on bi uvijek iz subitnosti išao pred oltar. Uvjeravao je sama sebe, da to čini zato, da bi bolje čuo propovjed, a bilo je napravo samo zato, da vidi, da li ona opet stoji na svom starom mjestu kod stupa.

Ivo tina veliko i plerionito srce oduševljen je za svoje zvanje i ideale. Zovu ga i prilvaže duše njegovih ušledica i sve oca duše, kojima bi kao sveštenik pomogao, da nadu Boga. A sa druge strane pred njegovom se dušom pojavio nešto, na što dožad još nikad nije zapravo našlo, nešto tako ugodno slatko, tako znanstano i privlačito. Zapravo i ne bi to još mogao nazvati ljubavlju, ali bila je barem alutaja ljubavi.

No te dvije stvari, svešteničko zvanje i ljubav ne mogu se spojiti. Ili jedno ili drugo. Ivo se bori. Već nekoliko tjedina vođi borbu. I zato je tako nemiran, tako čudan u smenje vrijeme.

I sada nerovno, šurno koracem. Ne vidi ne daje miško oko nešto. Nepresta, znansteno i sve one ljepse sanje o mladoj Misu i budućem svešteničkom djelovanju. No kroz sve to gura se i prosljevuje jedna savsiv druga slika: njezin lik, njezine oči.

Borba je duga, još uvijek traje. Konatno ne mogavši više ništa, kakuše na romu travu i rukama polčeje lice, niz koje mu poteklošne sune: »Bože moj, zar zništa marom ostaviti? Artovanti sva?« A to je tako miho i prilvačivo sva?

Sree mu sražao udara. Silno je uzbuđen, još uvijek se bori i klebča. Konatno skup svu svoju snagu, ruke priljane na grudi i gotovo na glas govoreći: »Ipak, Bože moj, Tebi za ljubav oduštem se svega, poklanjam sve Tebi, hoću...« Da Ti budem vjeren do groba... da služim sarao dušama i Tebi!

Duboki udah vane mu se iz grudi, podigne glavu i umornom, ali otkrivanom dušom pogleda u svjetle, sjajno zvijezde. A sree mu je ispunila radost, nova radost, radost zbog papešane žrtve...

GLUHA NEDJELJA 26. III. 1950.

Sv. Mica počma ovako: Sudi mi, Bože, i vadi usova plemu protiv bezbožnog neprijatelja. Izahaj sine od neprosvjetli i lukavskih ljudi, jer Ti si, Bože, krepak moć. Poslaji svoju svjetlost i svoje istinu, neka mi izvane na Tvoju svetu goru i u Tvoje izlaze.

Sv. Pavao u Poslanici Galilej 2, 11—15) uči da nasa je Isus savršeno krlj na krizu posvetila i pashilj nasa vjerna biskupia u pobju. Pashilj Isus kao veliki svećenik budućih dobara dođe po večnu i savršenu slavu, koji nije učinjen rukama to jest od ovih stvorova, niti je krvlju Janca i junaca. Ude je daniput u svetle i slavo vjčni okup, nego vlastitom krvlju. Jer ako krv Janca i junaca i posući nepko junacove svuće okaljane na čistotu klijca, koliko će više krv Kristova, koji sam se neokaljanu prinose Bogu. Duhom Svetim, obdijeli našu svijest od mrtvih djela, da služimo svom Bogu i zato je on pomrednik Novoga Zavjeta, da po smrti koje je podnio za okup učinjenih prestupaka u prvom Zavjetu primie običnu vječnu biskupiu onih, koji su pozvani u Isusa Kristu, Gospodinu našemu.

U svetom Evanđelju (Ivan 8, 46—59) Isus se priprepe s farizejima, te im objašnjava, da je postojao prije Abraham, da je odvjetka. Kao ga Židovi bijedeje krenovotvi. Ono ga vrijeme reče Isus Židovskom narodu: Tko će me od vas okriviti za grijeh? Ako vam govorim istinu, zašto mi ne vjerujete. Tko je od Eoga, sluša Božje riječi, vi zato ne slušate, jer niste od Boga. Nato mi Židovi odgovoriše: Ne kažemo li pravo, da si Samaritanac i da imaš đavla? Isus odgovori: Ja nemam đavla, nego poštujem svoga oca i vi me pogrdilate. Ali ja ne tražim svoje slave, jer ima, koji traži i oca. Zato, zato vam kažem: Isus odriče svoje riječi, u kome je rekao: Židovi ma nate rekoše: Sada znamo, da imaš đavla. Abraham je umro i proci, a ti kažeš: Tko odriče svoju riječ, ne će umrijeti nikad. Zar si li veći od našega oca i Abraham, koji je umro? I prorok su umrli. Što znaš? Tko si Ti? Isus odgovori: Ako ja sam sebe slavim, moju je slava ništa. Koji mene slavlj, Otac je moj, za koga vi kažete, da je vaš Bog. Ali vi Ga ne poznajete, a ja Ga znam. Kad ih rekoše da Ga ne znaju, što ih biž hodo i si. Nego znam Ga i držim njegovu riječ. Abraham, vaš otac, obradova se, da vidi dan moj. I vidio ga je i rodovao se. Tada mi rekoše Židovi: Što znamo si pedeset god. dana, i vidio si Abraham? Isus im odgovori: Isata vam kažem, prije nego je Abraham postao, ja jesam. Tada pograblje kamenje, da bace na Njega, ali se Isus usavio, da ne pashilje. Puka: Isus jasno uči, da je Sin Božji i da je odvjetka t. j. pravi Bog. Prihvatimo razumom i srcem svu nauku, pa primamo us Njega, svoga Očitelja i Boga, svom dušom i svim životom svojim. On nek nam bude voda i svjetlo na ovom našem zemaljskom putu, a u vječnosti neka bude naša nagrada i sva radost.

POVLJEST JUBILARNIH GODINA SV. IVAN DAMAŠTANSKI

V. Kraj XVIII. i početak XIX. stoljeća donijeli su burne dane Petrovoj Stolici. Sve se završilo time, da su Napoleone odveli u egzilu na otoku Sv. Elje, a neposrednu državu ukimati. Papinska stolica bila je nekog vrijeme ispraznjena. Jubitarna godina 1800. nije se dakle mogla proslaviti.

Ne Napoleonomu šilj došao je kraj. Papa se je opet vratio u Rim, a 1815. na bečkom kongresu uspostavljeni je opet papinska država. Novu jubitarnu godinu proglasio je 1825. g. energični i strogi papa Lav XII. Jubitarna je godina proglašena, premda su se tome protivile mnoge crkvene školske, koje su predviđale nemire i sletenje tom prilikom. Međutim jubitarna je godina prošla bez svoga topa. Velik je bio poejet i sve Evropa, a i iz prekomorskih krajeva.

No probudena nacionalna svijest talijanskog naroda nije se mogla zaustaviti. Rascepanje talijanske države teškilo se za ujedinjenjem. Veljačka revolucija 1848. u Francuskoj izazvala je u sjevernoj Italiji ustanak. Papa Pijo odmah predviđajući nemire i sletenje tom prilikom, koji su proglasili rimsku republiku, sklonio se u Gaeta kraj Napulja. Istina, Papa se dvije godine kasnije vratio u Rim, no vremena nisu bila za to, da se proslavi jubitarna godina.

Dvadeset godina kasnije slične prilike opet su zaprijetile, da se proslavi jubitarna godina. 1870. g. Rim je bio zauzet od talijanskih četa i proglašen za glavni grad Italije. Pape se nisu pokorili tome i stoga odnosi između njih i talijanske države nisu bili dobri. No papa Pijo IX. hito je ipak da jednom simboličkim činom obdijeli početak Svete Godine 1875. On je stisao u baziliku sv. Petra, u kojoj nije bio već 4 godine i pred članovima Kapitola poklonio se kipu sv. Petra. Te godine, kao i za prijašnjih jubitarnih godina, pape za cijeli svijet podijelili uobitajeno jubitarnu oproštenje.

Prva godina XX. stoljeća dočekala je na Petrovoj stolici jednoga od najpobojnijih papova Lava XIII. velikog prijatelja Slavuna. Lav XIII. proglasio je kao 90-godišnjicu staru jubitarnu godinu 1890., povučujući te godine cijeli ljudski rod Pravelom Sreću Isusovu.

Jubitarna godina 1900. bila je proglašena vrlo svečano. Velika hodočašća, koja su iz Hrvatske kretala u Rim, vodili su nadbiskup Stadler, biskup Vorkaš i biskupi Josip Juraj Štrossmayer. Na blagdan Cirila i Metoda biskup Štrossmayer bio je primljen zajedno s hrvatskim hodočašćima u audijenciju kod pape Lava XIII. Biskup Štrossmayer slavio je te godine 50-godišnjicu svoje posvećenja za biskupa.

Ne manje svečano proslavljena je jubitarna godina 1925., koju je proglasio papa Pijo XI. Oproštenje su podijeljena te godine za one, koji su posjetili 4 rimske bazilike, a sljedeće godine 1926. bili su okrunjeni progutima na svp ortali svijet izvan Rima. Te godine slavila se 706-godišnjica smrti sv. Franje Asiškoga.

Tri hodočašća otišla su u Rim Jedno od njih vodio je pokojni nadbiskup Bauer. 1925. g. proslavljena je ujedno i 1300-godišnjica krunjenja Tomislava za hrvatskog kralja, pa je u uspomeno vjajskom polju i obnovljena crkva sv. Ksavera u Zagrebu.

Pokojni papa Pijo XI. proglasio je za svoj života još dvije jubitarne godine, i to 1929. prilikom 50-godišnjice svoje svećeništva i 1933. prilikom 1300-godišnjice smrti Našega Gospodina Isusa Krista. Bile su to dvije izvremene jubitarne godine i one se ne ubrajaju u one, koje se redovito proglašavaju svakih dvadeset i pet godina.

Redovnu jubitarnu godinu proglasio je na Spasovo, a otvorio Sveta Vrata na Bednjak 1949. g. sadašnji papa Pijo XII. Ovo je 24. jubitarna godina, koja se je do danas održala.

Zadašt od istocnih crkvenih stajališta. Ostajao ga je sviki, monah Kozima. Kad je ovaj Lav izasrijelj pogodio borbu protiv svetih klijera i slaba, napisano je Isus u njihovom obranu tri Apologije, a koje spjednja među najljepše, što je o tome ikada napisano. Pripriveda se, da ga je car Lav izasrijelj rodi toga istno povotno kod kralja u Damasku, da je izdajica. Kralj mu je do odujeji demu ruku, ali mu ju je prosveta Bogorodica iscijelila. U zahvalu za to darovao je on slici Majke Božje sretnu ruku. I od toga doba štaje se ova slika kao »Gospa s tri ruke« imanje je nekoga tako zaprosudo svoje istanje, radnjelilo sve cirimanasima i porukalo se s Komom u glasoviti samostan-Lesarski sv. Babo kod Jerusalema. Kao redovnik pokazao je znorac primior pobožnosti i poslušnosti.

Ivan je napisao više djela. Najglavnija je njegova vjerska. Što je bogoslovska nauka i molitva u savršenoj zakrmenoj cijlini i time postao pretekom velikih skolofika. Obuhvatao je i cijelu Mariologiju, t. j. nauku o Blaženoi Djevici Mariji: Njzino Bezgrišno Začeće, Njzino vjčno djevičanstvo prije i poslije poroda Sina Božjega, Njzino uloga kao suokupitelja roda ljudskoga po Njzinoj slobodnoj suradnji u Božjem planu okupljenja. Njzino Usnesenje na nebo, Njzino općenito posredništvo milosti i Njzino maričinstvo milosti. Zbog sjajne njegove nauke nazvano ga je Babar u Nioiji »Chrysostomus, što znači: »Zlatousto«.

Nepriznaju slavu stekao je Ivan svojim predvama crkvenim pjesmama, koje je spjevao i uglazbio, najdosne s Komom i Njzino ocašje, bar istocnom bogoslovlju, sve do danas.

Sv. Ivan je umro u dvotkoj starosti, g. 749. Kipoborci krenuhoti osposmvanj crkvenih sabora, savran od cara Konstantina Kipromna klicao je nad njegovom smrću, kao i nad smrću sv. Germana i sv. Jurja Ciparskoga, koji su se također borili za štovanje sv. slika. Ovaj je »sabor« stvorio sa svih glasoviti rabeonici: »Trojstvo je osudilo trojicu. Ali je VII. opću crkveni sabor u Nioiji g. 787. osudio kipovenje kipoboraca i klicavo ba »orce za sv. kiptore: »Trojstvo je proslavilo trojicu«. Papa Leon XIII. priznao je sv. Ivana naziv crkvenoga učitelja.

KAMENJE BACIŠE NA ISUSA

Isuse Ti si došao među nas, da objaviš Istinu, neprolaznu sa sva pokolenja i u sva vremena, a ljudi tvrda srca odbije da poslušaju Tvoj glas.

Ni porjeverovaoe Tvoje nauči, ni Tvojim dijelima, ne moguše shvatiti poslanstvo Tvoje Boganstva i kamenje bacije na Tebe, Spasitelju. Kroz vjekoje pomisliše se okrutnost protiv Tebe, kada se ljudska bijeda podijeli protiv Tvojeja milierda. Kroz vjekoje pokušali su grijehitičati da svojom srdžobom usvrste Tvoju dobrotu, da kamenjem svoje mržnje i zasu Tvoj svjetli šik na pragu svoje savjesti.

Kamenje Te nije oborilo, ali kriš si primio i pono do vrhunca svoje muke i slave. Poznavao si tmjnu

mnouh srdca, sa njih i za sve nas Ti si uzdigao k nebesima najveću žrtvu ljubavi.

Isuse, kerajem našim grijesima, Ti ostajese nedostičan dovjeka u svojoj veštini, a bils svakome stvorenu, koje Te traži, da spozna bezmrtvu radost duše, istinu, mir i pravdu.

FUT OD 3400 KILOGRAMA (Brisel-Land) prevajao je jedan Belgijanac, da bi tekupio svoj zavjet prilikom budućeg osvetljenja svoje kćeri. Dječak je taj put već jedanaest preselje, pješice, kad je iz Lauda »kao knu« i malitvno da bi mu kći ozdravila. Kad je došao kući, našao ju je zavravu. — Crkva o tom nije izročila nikakav službeni sud.

Najveštenje Marijino

25. ožujka je najveći i najvažniji dan u povijesti ljudskog roda, jer je to dan, kad je začeo sam Sin Božji, kad je Marija postala Majkom. Tada su se ispunila sva Božja obećanja, sva proročanstva, sva svežlje patrijarha. Izvršilo se ono, što je čekalo četrdeset stoljeća. Ovaj dan označuje završetak i krunjenje stvaranja, a početak novog vremena — najveštenje rođenja Andela Novoga Zavjeta, Mesije i Spasitelja, Kćera mame i dana budućega vijeka. Tog se dana prvi puta našlo na zemlji promlje i svet.

Evanđeoski posdrav Mariji i Isusovo postojanje dovjekom to je najtajna, koju katolička Crkva slavi 25. ožujka. Zašto baš toga dana? Zato, jer postojli stara predaja, da su toga dana Adam i Eva sagriješili i da je toga dana Krist rasput na Golgoti. Zato, jer je utjelovljenje Sina Božjega po vjčnoj odluci nebeskoga Oca završilo o slobodnom izboru Marijinu, želi li biti Majkom Bo-

žjom ili ne. Ona je rekla »da«, i zato je mi časno. Tko to pita Mariju, hoće li biti Majkom Božjom? Kakav velika, vojskoveda ili kralj? Ne. Oni tu ne mogu istina. Bog šalje svog glasnika, ali ne zemaljskog, nego nebeskog. Tko je taj glasnik? Sam arkandeo Gabriel. On ne ide u glavni grad Rimskog carstva Rim, on ne ide u tadašnje velegradove Antiohiju ili Atenu, ne ide u sveti Jeruzalem, nego u Nazaret, malik i neznamti grad prezarne Galileje. Na to se Nazaretu nalazi siromasna kućica, na kojoj počiva punna Božjeg blagoslova. Ovdje stanuje Marija, kćerka Joakima i Anne, koja ima više mudrosti i veličine nego Rim i Atena zajedno. Gledaj premduroše Božju. On prolazi mimo filozofa i naučenjaka, ne obazire se na mogućnike i običice, ali zato dolazi do poznice Djevice.

Dobaci Gabriel i govori: »Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s Tobom, blagoslovljena ti među že-

nama« (Lk 1.). To je onaj Gabriel, koji je Danijelu u Babilonu i velikom svećeniku Zahariju u Jerusalemu govorio onako oštro i zapovjednički, a ovdje govori ponizno i pun poštovanja, kao podanik svojoj Kraljici. On izgovara riječi pune hvale, koje mogu izraziti samo riječi Andela, poslanika svemogućeg Boga, glasnika nebeskog dvora.

Kad je Marija to čula, uplašila se. Nije se uplašila Andela, nego njegovih riječi. Nije mogla zamisliti, kako bi Ona, obična sirota, mogla biti najslavnija među ženama, Gabriel joj je rekao, da je našla milost kod Boga, da će roditi sina i dati mu ime Isus. Ime Isus, koje je zakopano u srcima tolikih ljudi, ime, koje milijuni i milijuni ljudi izgovaraju, za koje žive i umiru, ali i koje mnogi prestru, prvi je puta izgovoreno pred Marijom.

Marija ne pita, kada će se to dogoditi, nego kako će se to dogoditi. Ona je zavjetovala Bogu vjčno djevičanstvo, pa ce se radije odreći i toga dostojanstva, da postane Majkom Božjom, nego da izgubi to djevičanstvo.

Tek kad je Andeo rekao, da će biti majkom, a ostali dječicom, pristala je. — Marija nako vrijeme šlo Gabrielu šuti. Marijo, na tvoju riječ klijaj nebo i zemlja! — Veliki svetac Bernardo prisikaže u pomoć Gabrielu i govori: »Sveta Djevico, što se žanjiljavš odgovoriti, što oklijevati opasiti svijet? Andeo čeka na Tvoj pristanak a mi ljudi koji častimo sa tamli pogansima, otkujemo riječ Tvoje sazajelja i Tvoje sučasti. Ota, Tebi je pomisliena cijena našeg otkupljenja, mi smo slobodni, šim Ti pashilje, jedina jedina riječ iz Tvojih ustija, i mi smo — spaseni! Zato se Tebi svet moje; jer oc Trojiti ustija opasiti ustje nevalnih, okupljenje utam-ničenih, spas svite«.

I Marija je rekla »da«. Tom je riječi, proslavljen Bog, Andeo se veele, ljudi su spaseni, pakao drčeo od straha. Zato, jer je tom riječi Sin Božji postao dovjekom, a Marija Majkom Božjom. Od tog se dana ova riječ poštuje. Govornici, slinkari, kiptari, pjesnici, pjevaji, glazbenici i umjetnici svih vrsta — ne umaraju se, da je što ljepše prikažu. Zvona narjavštavaju svaki dan tri put prirodi, da se na svijetu dogodio događaj od najveće važnosti; jubitarni je večernji vijetar nosi njihove glasove. Daleko preko brda i dolina; seljak u pljuči radnik u radionici, majka uz kolijevku prosjak u kućici, svećenik u crkvi, skrušeni razbojnik u tamnici, svi oni na glas zvona mole s radokću i zahvalom, e nadom i ljubavlju. Ii Riječ je štelom postala i prebivala među nama. Zdravo, Marijo, milosti puna!

Nedjelja muke

Peta nedjelja Korizme sa liturgijska zove »Nedjelja muke«. Poslije vesele usklica, koje smo sluhali u liturgiji prošle nedjelje, kada se je crkva radovala napredku, koji smo postigli u pripremanju za uskrsnu duhovnu obnovu danas opet vidimo, kako se Crkva u sbratnosti i obilznojnosti priprema za proslavu blizoga spomenuda muke i smrti Spasitelja. Već od početka korizmonog vremena Crkva je udaljala sa oltara svj ukras, a danas pokriva ljubivim zastorom oltarske slike i križev. Kao što se zarucnik pokriva gustim voolom u slučaju zarucnikove smrti, tako i Crkva hoće da prikrije svj svoj ukras u danima spomena progovete muke svoga nebeskog zarucnika. Čudnovato može izgledati, zašto Crkva u ovim danima spomena smrti Kristove zastire našim pogledima križev? Međutim, tome nalazi mo tumačenje u povijesti. U prvo doba kršćanstva, pa i u prvim stoljećima srednjeg vijeka, križev se nisu usudivali prikazivati na križu trepeć Spasitelja. Oni su prikazivali Krista na križu kao zmecovoga Kralja, ukrasenog svim znacima kraljevoga dostojanstva. Radi toga je nastao običaj, da se u spomendanima Spasiteljeve muke i smrti pokrivaју i križev. To se je međutim poklapalo i s dogadajima iz današnjeg svjeta. Evandjelo, kada je Isus pred isposnom nujom od svojih neprijatelja, koji su htjeli, da ga kamenuju, udaljiо iz hrama i sakrio.

U liturgiji »nedjelje muke« Crkva nam u odlomku Postanice sv. Pavla Zidovima prikazuje Isusa kao Velikog Svećenika. Bitnost svećeničke službe je prikazivanje žrtve. I dok svi ostali svećenici prikazuju žrtve — u Starom Zavjetu životinje ili zemaljske plodine — za svoje grijehе i za grijehе celoga naroda, Isus pred velikim Svećenikom Novog Zavjeta prikazuje sam sebe, on je bezgrešan i svet i zato ne prikazuje žrtvu za svoja grijehа, nego za grijehе cijeloga čovječanstva skupa i svakog pojednog čovjeka napose. On je sam sebe prikazuje na križu kao nečakalnu žrtvu Ocu Nebeskom, da bi nam posrio a Nebom, da bi nam opet povratio dostojanstvo i sretu djecu Božje, da bi nas oslobodio robovanja grijehu i daviu.

Da je Krist Gospodin i zaslta triju za naše grijehе, o tome nam svjedoči i današnje sv. Evandjele. Nalazci se leen u hoc sa svojim najljucim prijateljinia Isus im smiono upućuje pitanje: »Tko će me od vas prekoriti za grijeh?«. Svojim na vie pripravnim neprijateljima, koji nisu birali sredstva, da ga unize i da ga unište, mogao je ovako pitanje uputiti samom On, koji je bio sama svetost i sama čistoća. Neprijatelje Kristove je zbunilo ovo pitanje. Oni nisu našli ni jedne ječincate, ma kako male pogreške, koju bi mu mogli predbaciti. U svojoj mržnji i u svome bijesu oni prelaze na psovanje. Nemaju činjenica, kojima bi ga mogli pobiti i radi toga pribjegaју povrat. Zar mi ne govorimo istinu, da si T. Samaritanac, i da je davao u Tebi? Isus ostaje sazieno miran prema bijesu svojih neprijatelja i ponovno tvrdi, da je On občanit Mesija, čija je nad Abraham želio vidjeti. Ovaj mlj i ovo spokoštvo Kristovo dovodi Njegove neprijatelje do bjesnila i oni uzimaju u ruke kamenje da Ga dotuku. Ali Isus se sakri i izađe iz hrama.

I mi smo bili među onima, koji su Krista vrijeđali svojim grijesima. Možda smo bili i među onima, koji su Ga vrijeđali samotnim psovkania. Krist je to unaprijed znao, pa ipak se nije ustručavao, da protiv nas govorimj muke, da se izloži najsmrtonijoj smrti, da bi nam se grijesi oprustili, da bi se psovke upućene Njemu izbrisale. Neka nas u ove dane muke i smrti Spasiteljeve ponuka na razmišljanje činjenica, da smo mi našim grijesima postali uzročnici Kristove muke i smrti. Neka nam ova činjenica otvori oči, da uvidimo svu strahotu i svu smrtonu naših grijehа. Neizmjerina Kristova ljubav, koju je on prema nama pokazao čime ome naša srca i naše duše, pak mu občanimo, da nikada više njegov ne ćemo okaljati naše duše, da bogum-

Iz katoličkog svijeta

Spomenik u spomen Svete Godine. 26. veljače na granici između republike Čile i Argentine u planinama Anda podignut je gigantski križ s Kristovim likom u spomen jubilarne godine 1950. Na križu je uklesan natpis sa siljedećim riječima: »Dok Krist Sin Božji živi u dušama naroda i vladara Republika na Andama, na ovoj granici svijetlit će zvijezda mira.«

Pripravlja se izložba radnja Leonarda da Vinci. U godini 1952, pada 500. godišnjica rođenja jednoga od najboljih slikara i inžinira svih stoljeća Leonarda da Vinci. U Rimu pripravljaju ovom prilikom izložbu svih njegovih slika i planova. Najveću zbirku slika Leonarda da Vinci ima sadašnji engleski kralj Jura VI.

Is logora ravno u mislje. Kako u mnogim mislijskim zemljama, tako djeluju saeđnjanci i u Portugalko Indiji. Naeđnjaci su došli sada u ove mislje ravno iz logora u Evropi. Odmah na početku svoj djelovanja zauzeli su se s ljubavlju za »garatos t. i. napuštene dječake s ulice, te sa svojim djelovanjem dobili simpatije i ugled javnosti. Pomoću tamošnjeg patjarhe Mons. Jose da Costa Nunes osnovali su veliku obrtničku školu, koja je najbolja u ovoj okolini. U Valpojsku osnovali su veliku gospodarsku školu. Sagradili su i novo srotište i u Goj veliku crkvu.

Svjetski kongres katoličkih mornara. Prilikom Svete Godine 1950. bit će u Rimu međunarodni kongres katoličkih mornara te kongres katoličkih mornara udruženih u Apostolatu mora. Ova organizacija brine se za duhovne i kulturne potrebe mornara. Njezina djelatnost raširena je u 300 luku i njezini članovi pripadaju 40 država. Glavno sjedište je u Glasgovu u Škotskoj. U Lisieux-u u Francuskoj je sjedište, gdje se odgajaju svećenici, koji će djelovati samo među mormarima. Svaki kandidat, prije nego li je primljen u sjemenište, mora neko vrijeme služiti na ladu.

Engleski pjesnik Fred G. Ken stigao je iz Dublinia (Irski) pješice u Rim na proslavu Svete Godine. Prije toga posjetio je Lurd i Asiz.

Stara Bizantijska crkva otkrili su franjevci u Betaniji u Svetoj Zemlji. Crkva se nalazi bio za Lazarova groba. Vjeruje se, da je sagradena u VI. stoljeću. Crkvom su upravljali benediktinci i oni su je vjerojatno napustili godine 1187. pred provalom muslimana. Neki arheolozi iznijeli su mišljenja, da se crkva nalazi upravo na mjestu, gdje je stajala kuća Marte i Marije.

Film o Tibetu snimio je na svom putovanju kroz Tibet misionar o. Jules Detry. Tibet je vrlo opasna zemlja za putovanje za sve Evropejce. Detry pripovijeda, da ga je jedan zagrižen lama porvao prema njihovoj običaju na pravi boks-meč i da mu je dozvolio propuovati tek, kad ga je misionar svojim šakama pobjedio u borbi. U Tibetu, gdje još u nekim krajevima vlada kanibalizam (ljudožderstvo), nema više ni jednog misionara. Posljednji misionar ubijen je prošle godine mislijskom centru Jeriko.

»KRKA APOSTOLA I MUČENIKA« naslov je trećeg dijela »Povijesti kršćanstva«, djela, koje je započeo pisati poznati francuski katolički književnik i publicista Daniel Rops. U ovom dijelu autor je obradio razdoblje prvih dana kršćanstva, njegova širenja i pobjede.

SESTRE SV. JOSIPA OD CHAMBERY-a, koje rade u Kopenagenu, odlukovane su od danske vlade slavnim medaljom za poštovanje i hrabrost, koje su pokazale za vrijeme, dok je njihova škola bila za prošlog rata teško pogođena bombom.

T. J. JOB, indijski stručnjak za litologiju (ribozgotvju), postao je nedavno član indijskog Instituta nauka. Job je po svom uvjerenju katolik.

VINCENT AURIOL (Oriol), predsjednik francuske Republike, darovao je nedavno lateranskoj bazilici u Rimu dvije skupocjene svezake vaze. Ovaj dar je učinio kao prvi kanonik lateranskog kaptola. Nalime, od 1606, kad je francuski kralj Henrik IV. darovao lateranskom kaptolu optuju Clairac (Klerac) u Francuskoj, francuski je suveren (vladar) postao naslovni kanonikom lateranskog kaptola. Dne 1. veljače o. g. dar je svečano predao Vladimiru d'Ormesson, opunomoćeni ambasador francuske Republike pri sv. Stolici.

ZA LOGOROVANJE pred šatorima uređen je kod Pariza veći kompleks zemljišta, koji može primiti 30.000 osoba. To je pripravljeno za kongres francuske katoličke omladine. Za taj kongres očekuje se u Parizu oko 70.000 omladinaca.

ZA SJEDINJENJE KRŠĆANSKIH CRKAVA s katoličkom, kao mješkom svih crkava zalaže se kardinal Griffin, nadbiskup vestminsterki, u svojoj ovogodnjoj korizmonoj poslanici.

U HOLANDIJI katolička organizacija omladina ima 45.000 članova u 784 mjesta.

JEDAN ŠPANSKOJ PATER, koji od 1944. vrši apostolat putem radija, postigao je dosad oko 2300 obraćenja. Rijedak uspjeh.

ŠPANSJOLSKA OMLADINA predložila je za zaštitnika športa blaženog Petra Armenskoga a blagdanom 27. travnja.

VATIKANSKI MUZEJI bit će ove godine za vrijeme velikog tjedna ljetnimo otvoreni, i to zbog velikog broja hodočasnika, koji je prijavljen baž za veliki tjedan.

KATOLIČKI KALENDAR TRAVANJ

- 1 S Hugo b. Teod.
- 3 N Pariz. Cvjetanje (g)
- 3 P Rikard
- 4 U Isidor, Zozim
- 5 S Vincencije Per.
- 6 C V. četvrtak
- 7 P V. petak
- 8 S V. subota
- 9 N Uštra
- 10 P Uštra, pon.
- 11 U Leon Vep.
- 12 S Julije papa
- 13 C Hermeingilde
- 14 P Juhan
- 15 S Basilia i Anast.
- 16 N Bilela
- 17 P Rudolf
- 18 U Apolonij
- 19 S Kreacencij
- 20 C Marcejan
- 21 P Anselmo b
- 22 S Sator i Kajo
- 23 N 2. po Uskrsu
- 24 P Fidelja
- 25 U Marko ev.
- 26 S Z. sv. Josipa
- 27 C Ozana Kotor.
- 28 P Pavao od Križa
- 29 S Petar muč.
- 30 N 3. po Uskrsu

PROBLEM EUTANAZIJE I STERILIZACIJE

Komisija organizacije Ujedinjenih naroda za Pravo čovjeka nedavno je od Svjetske organizacije liječnika i bolničarki zatražila mišljenje u pitnju eutanazije (umjetnoga usmrćenja blagim sredstvima) i sterilizacije, i to u vezi s tumačenjem 7. člana o pravima čovjeka, koji glasi: »Nitko ne može biti protiv svoje volje podvrgnut fizičkom sakaćenju ili liječenju (ili sličnim postupcima) bilo koje vrste.« Svjetska organizacija liječnika i bolničarki predložila je sa svoje strane promjenu ovog paragrafa onako, da se dozvoli da liječnik ima pravo, u slučaju besvijestnog pacijenta, na bilo kakav zahvat, koji on smatra korisnim za njega; isto pravo imao bi liječnik i u slučaju teško društvene opasnosti pacijenta, na pr. u slučaju pojave zaražene bolesti kod primitivnih naroda, kada ova zaprijeti svojim širenjem, i u slučaju nekih seksualnih abnormalnosti.

Na ovako gledanje Svjetske organizacije liječnika i bolničarki prosvjedovao je svjetski katolički organizacija liječnika i bolničarki. Predsjednik organizacije gospoda Van Koenberghen uputila je organizaciji liječnika protest u ime katoličke javnosti izjavljujući da se svaka kastracija (sakaćenje) i sterilizacija protiv prava čovjeka, koje on ne gubi, pa bio primitivan ili bolesnik.

VELIKU AKCIJU PROTIV NEORLANSKE ŠTAMPE započeli su u mnogim zemljama katoličke organizacije i katolički štampa.

U Sjedinjenim Državama oko 100.000 članova udruženja Newman Club dal su inicijativu, kojoj su se priključile i druge katoličke organizacije, za akciju protiv neorlanske štampe. Katolici bojkotiraju sve one naklade, koje vrijeđaju svojim pisanjem katoličku stidljivost i katolička načela.

Šibnu akciju poduzeli su i njemački katolici. Oni nastoje, da se u novi zakon o štampi, koji se priprema u zajednoj Njemačkoj, unese odredba, kojom se zabranjuje publiciranje i štampanje pornografske literature, revija i novina. Naglašujući odgojne momente i moralna načela, sloboda štampa ne će biti nimalo otkrivena, kako to tvrde pristalice liberalnih stranaka, jer — naglašuju njemački katolici — sloboda činiti što volje ostaje sloboda.

VLADA INDOZEIJE priznala je pored islamskih blagdana a sve kršćanske blagdane, tako da će u kršćanske blagdane radnje biti zatvorene. U pogledu kršćanskih blagdana bit će ta praksa, da će Kinezi na svoje blagdane smjeti izostati a posla.

VLADA INDOZEIJE već je imenovala svoga poslanika kod Vatikana. Sv. Stolica ustanovit će u Indoneziji internuntijatura.

NAŠI POKOJNIKI

† IVAN CRNIC. Dne 24. veljače t. g. umro je u Dakovu u 85. godini života, a 53. godinu mislivača ugledni, revni i zaslužni svećenik Pakoškog biskupstva Ivan Crnić, Rodoč u Karlovcima 1865. zareden za svećenika 25. II. 1888. Službovao je kao vicekotor (ekonom) u dakovačkom bogoslovnom sjemeništu, odakle polazi na župu u Piškorceve. U mirovini radio marljivo u Biskupskoj kancelariji, a poslije kao duhovnik čč sa Sv. Križa u Dakovu i upravitelj svećeničkog doma. Umro je svetom svećeničkom smrti mirno i spokojno.

† Mgr ANTON MITROVIĆ. Dne 3. III. t. g. umro je u Dakovu opat i komornik Nj. Svetosti, nač. prišt. Mgr Anton Mitrović. Roden je u Osijeku 1877. za svećenika zareden dne 1. VII. 1900. — Službovao je kao župnik u Tompovevcima, Tovarniku i u Vinkovcima. Poznato je bilo u Vinkovcima njegovo vrlo dobro i dareljivo srce, te je znao podijeliti istom za sebe manjevele znao odijeliti i obuću, a on se i dalje služio zaprkosnim i slabim. S njime nestaje jedna markantna ličnost te aređine svećenička dakovačke biskupije.